तदेवं निन्दाया अनुग्राहकत्वेन सहयोग्यत्वं प्रतिपाद्य निन्दितेन ध्यात्रा अनुष्ठेयं विधत्ते। "तस्मादेवं विद्वान्। वीव नृत्येत्। प्रेव चलेत्। व्यस्येवाक्ष्यौ भाषेत। मण्टयेदिव। क्राथयेदिव। शृङ्गायेतेव" इति। यस्मात् अन्यैः स्वस्मिन् प्रयुक्ता निन्दा निन्दकानामेव प्रत्यवायोत्पत्तिहेतुः। तस्मादेवं विद्वानुपासको निन्दां श्रुत्वा विशेषेण नृत्येदिव। यथा लोके कांचित् प्रियकरीं पुत्रजन्मादिवार्त्तां श्रुत्वा हृष्यन्तः स्वमनोगतं हर्षं द्योतयितुं वाह्ये मुखविलासादिभिर्नृत्यन्तीव दृश्यन्ते। एवमयमपि स्वमुखं विकासयेदित्यर्थः। तथा प्रहृष्टेव चरेत्। यथा लोके नृत्यन्तः प्रमादीव प्रमादितपदविन्यासादिकं कुर्व्वन्ति तद्वदयमपि पदाभ्यान्तमभिनयेत्। अथ अक्ष्यौ चक्षुषी व्यस्येव विकास्येव हर्षविकसिते कृत्वा समीचीनानि प्रियवचनानि निन्दकेन सह भाषेत। एवं मोक्षशास्त्रेषु स्मर्य्यते। "तुल्यनिन्दास्तुतिर्मौनी सन्तुष्टो येन केनचिदिति" किञ्च मण्टयेदिव उन्मादीव। मटि उन्माद इति धातुः। अत एव जावालोपनिषदि श्रूयते। अव्यक्तलिङ्गा अव्यक्त आचाराः अनुन्मत्ता उन्मत्तवदाचरन्तीति। उन्मादनटनमेव स्पष्टीक्रियते। क्राथयेदिव, क्रथ हिंसायामिति धातुः। क्वचित्कान्तां ताडयितुमिव गच्छेत्। शृङ्गायेतेव, महावृषभः शृङ्गाभ्यां मृगमुत्क्षिप्य उद्धृत्य स्वपृष्ठे विक्षिप्य क्रीडति। तदिदं क्रीडनं शृङ्गायितं तथायं क्रीडेत्। तस्य चोन्मादनटनस्य जनैः सङ्गाभावः प्रयोजनम्। अतएव स्मर्य्यते।